

dan Maade, at baade den højtærede Krigsminister og det ærede 12te kongevalgte Medlem stod og beklagede i høj Grad den stærke Begrænsning, man maatte give paa dette Punkt. Det tror jeg ogsaa man fra et militært Standpunkt kan sige om dette Forslag, at den Hær, som kommer ud deraf, er ingen Nytte til.

Det er jo klart, hvad Meningen er med dette Lovforslag. Det er, at vort Hærvæsen skal afskaffes efter Kjøbenhavns Befæstning. Derfor maa man til en vis Grad ofre Fodfolket og lægge hele Børgten paa Artilleriet og Ingeniørerne, navnlig Fæstningsartilleriet. Det er, som man siger, Humlen af dette Lovforslag. Man vil have Fæstningsartilleriet forstærket, det skal afskaffes efter det, som det ærede 9de kongevalgte Medlem (Steffensen) kaldte de bestaaende Tilstande, disse Kendsgerninger, som vi skulle acceptere. Derfor var det ogsaa lidt mærkeligt at høre det Svar, som det ærede Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) gav. Han er jo ogsaa en Fredens Mand i høj Grad, endstønt han ikke er Militær. Han anerkendte den gode Vilje, og han vilde med den største Fornøjelse acceptere de Indrømmelser og Bepærelser, der bleve gjorte paa alle Punkter. Men der var blot en Ting, han ikke vilde være med til, det var Fæstningsartilleriet — Ingeniørerne formodentlig heller ikke, de staa vel ogsaa i Forbindelse med Fæstningen. Jeg ved nu ikke om man skal kalde det Navitet eller om det er en meget dyb Politik; men naar der kommer et saadant Frierbrev, om jeg saa maa sige, fra den anden Side: naar I vil give os det fornødne til Fæstningen med Hensyn til Fæstningsartilleriet og Ingeniører, saa skulle vi opgive disse 400,000 Dvølsesdage og indskrænke Fodfolket, og naar saa Svaret bliver det fra det ærede 2det Medlem for 11te Kredts: ja, De skal have saa mange Tak for alle disse Dage, De ville opgive, men vi kunne ikke gaa ind paa Fæstningsartilleriet, saa synes jeg, Frieriet maa siges at være mislykket. Men den Slags Ting skulle jo gentages. Undertiden er den skønne knibst i Begyndelsen og lader, som om hun ikke forstaar Meningen; men til Slutning kommer man maasse overens om det, det har man set før. Det ærede 2det Medlem for 11te Kredts lod jo falde nogle Ord om, at der syntes at ligge noget bagved. Han sagde, at saa længe vi ikke vare ude over Provisorierne, kunde han ikke svare anderledes, end han gjorde i Dag, men kunde det lykkes at komme ud over disse søle Provisorier, saa kunde han nok stille sig noget anderledes med Hensyn til Fæstningsartilleriet. De Herrer skulle altsaa ikke opgive Haabet. Vi endte i

Fjor, i alt Fald med i Folketinget med et Billede om to Parter, der rakte Munden frem til Kys. Nu have de Herrer spidset Mund og sendt deres Frierbrev; den skønne er lidt knibst foreløbig; men de skulle ikke opgive Haabet.

Jeg maa sige, at mit Standpunkt med Hensyn til denne Sag er en Del forskelligt vistnok fra det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen). Jeg slutter mig i det væsentlige til det ærede 4de Medlem for 7de Kredts (Madson Mygdal). Jeg vil sige, at selv om Kjøbenhavns Befæstning — bortset fra ethvert Spørgsmaal om Provisorierne — var vedtagen paa den lovlige Maade af Verden med kvalificeret Flertal i begge Rigsdagens Ting, saa skulde vi stræbe efter saasnart som muligt at blive af med den igen. Derfor har det ingen Betydning for mig i og for sig med Hensyn til dette Spørgsmaal, om Fæstningen er provisorisk eller ikke. Jeg staar for saa vidt paa det samme Standpunkt som de Herrer militære. Jeg siger: Hvad der er sket i dette Land — ikke saa meget i vor indre Politik, men navnlig det, der skete i 1864 — det skulde lære os Resignation, alle. Jeg indrømmer, det er umaadelig haardt for Militære, for Mænd, der ere opdragne i den Tanke, at i Fædrelandet skal Børgten lægges paa det militære Forsvar, umaadelig haardt for dem at skulle restignere og sige — ja, lad mig bruge det Ord: hvad kan det nytte i et Land paa 2 Millioner Mennesker med begrænsede Ressourcer nogen Sinde at tænke paa at spille med i, hvad man har kaldt „den evropæiske Concert“, hvor det drejer sig om Nationer paa 50 Millioner og med Ressourcer, der hundrede Gange overstige, hvad vi kunne stille paa Venene. Vi ere jo opdragne allesammen i romantiske Ideer; det er ikke alene det ærede geistlige Medlem (Bjerre), der taler om Romantik, og som ikke vil ind paa det pessimistiske. Men jeg maa indrømme, at jeg er Pessimist i saa Henseende. Man maa virkelig tage Kendsgerningerne, stifte Fingeren i Jorden og lugte, hvor man er, og naar nu en Gang Stæbnen har villet det saa haardt med dette lille Land, og Forholdene have udviklet sig saaledes, at vi ikke længere kunne spille med, saa skulle vi holde Maade, se Tingene i Djnene og ikke blive ved at lulle os i Ideer om, at det er gennem Krigsvæsenet, vi skulle naa Vre og Berømmelse og være i Stand til, som det ærede 12te kongevalgte Medlem (Hedemann) sagde i Dag, at forsvare vor Neutralitet og forsvare Sjælland mod Landgang, eller Gud ved alle de smukke Opgaver, han talte om. Ja, de Herrer have jo Lov til at have den